

[Udenrigsministeren.]

at ofre deres liv, hvis de derved kan tjene aeres sag. Det er ikke krigsfangers opgave dt føre krig i en fangelejr. Når de bliver taget til fange, er de taget ud af krigen, og vil de føre krigen videre i fangelejren, kan de ikke længere blot behandles som fanger, men da er det naturligvis berettiget, at bevogtningssmandskabet træffer foranstaltninger til at sikre ordenens opretholdelse.

Jeg tror ikke, det er megen nytte til at fordybe sig i disse spørgsmål. Hverken det ærede medlem hr. Aksel Larsen eller jeg har været på stedet, og spørgsmålet har ingen relevans til den forespørgsel, der her er stillet, og som jeg har besvaret. Det vil også være urimeligt at spille tingets tid ved at genoptage diskussionen om Genèvekonventionen. Vi har drøftet den ved tidligere lejligheder; jeg har haft mulighed for overfor tingets medlemmer udførligt at redegøre for vort synspunkt på dette område, og jeg har ligeledes gjort det i dag. Jeg har taget mig god tid til overfor det ærede medlem at forklare den danske delegations holdning og den stilling, som De Forenede Nationers plenarforsamling indtog i dette spørgsmål. Jeg tror, det ærede medlem må erkende, at der er en svaghed i hele hans argumentation på disse områder; forholdet er jo det, at 54 nationer af 60 har en anden opfattelse i denne sag, end han og østblokstaterne har. Det ærede medlem har da heller ikke gjort noget som helst forsøg på virkelig at forklare, at det er en rimelig handling med magt at ville sende fanger, der er i den situation, som de nordkoreanske fanger er, tilbage.

Vi når imidlertid ikke noget resultat, ærede medlem, ved overfor hinanden at gentage vor argumentation. Sagen er udførligt og klart lagt frem for den danske offentlighed, den er udførligt og klart gennem åbne og langvarige forhandlinger i De Forenede Nationer lagt frem for verdensopinionen, og det ærede medlem og østblokstaterne er de eneste, der har den opfattelse, det ærede medlem her forfægter. Jeg har lov til at sige, at den argumentation, der blev ført frem i plenarforsamlingen, og den offentlige debat, der var derom, har skabt en klar og tydelig verdensopinion på dette område, og det ærede medlem opnår intet ved i dag at blive ved med at køre frem med disse ting.

Det ærede medlem var også inde på spørgsmålet om, hvorfor Nordkorea ikke var blevet indbudt. Ja, det blev forkastet med 38 stemmer — blandt dem alle de 4 nordiske lande, ikke Danmark alene — mod 11, medens 8 lande afholdt sig fra at stemme. Jeg synes, det må være klart, at en hovedbetingelse for, at de spørgsmål, der står på dagsordenen, skal kunne løses, er, at våbenhvileforhandlingerne kommer i gang, og det er i Panmunjom, disse forhandlinger skal føres. De kan efter deres natur ikke overføres til New York; man ville være ganske sikker på ved en indbydelse at få et nyt propagandafelttog sat i gang, som ikke ville bringe Koreaspørgsmålet et skridt nærmere sin løsning, men der ville være stor fare for, at det kunne svække FN-forhandlernes stilling i Panmunjom. Hvis der skulle indtræde en våbenstillstand under forhandlingerne — og forhandlingerne skal fortsættes nu i februar og marts måned —, kan hele spørgsmålet naturligvis tages op igen og Nordkorea derved få lejlighed til at redegøre for sin sag. Man må ikke glemme, at det her drejer sig om et land, som efter vor opfattelse har sat aggressionen i gang, og det har bestemt disse stater, deriblandt de 4 nordiske lande, til at indtage den holdning, jeg har omtalt.

Det ærede medlem har fremsat forslag til en dagsorden. Den udtrykker et ønske, som vi alle kan dele, men så længe denne sag forhandles i De Forenede Nationer, efter de beslutninger, vi dér har truffet, og det standpunkt, vi har indtaget, og da forhandlingerne jo skal føres videre, ville der ikke være megen mening i, at det danske folketing i dag på forslag af den kommunistiske ordfører stemmer for en sådan dagsorden; vi kunne være sikre på, den ville blive misbrugt, imod vore ønsker og hele vor indstilling. Jeg skal derfor anbefale, at man stemmer imod den af det ærede medlem foreslåede dagsorden.

Ordføreren for forespørgerne (Aksel Larsen): Hvad angår Koreakrigens opståen, kan jeg kun henvise til, hvad dels jeg selv, dels mine partifæller i skiftende diskussioner gennem 2 $\frac{1}{2}$ år har dokumenteret fra denne talerstol. Alt tyder på, at krigshandlingerne påbegyndtes af den sydkoreanske regering. Det er en ubestridelig kendsgerning, endog så ubestridelig for den højtærede udenrigsminister, at på et tidspunkt,